

Yêu Em Thật Lòng

Họ cưới nhau được hai năm. Anh thích văn chương và thường “post” những sáng tác của mình lên mạng, nhưng chẳng mấy ai đọc chúng. Anh cũng thích nhiếp ảnh và hay chụp hình cho người thân, bạn bè. Anh yêu chị. Chị cũng yêu anh. Chị khá bướng bỉnh và luôn “bắt nạt” anh. Còn anh là một người đàn ông nhả nhận, luôn bỏ qua những lỗi lầm của chị. Hôm nay, chị lại nổi cáu với anh.

- Sao anh không chụp hình đám cưới cho nhỏ bạn của em? Nó hứa là sẽ trả tiền mà.

- Hôm nay anh không có thời gian.

- Hừ!

- Gì cơ?

- Không có thời gian à? Anh viết ít lại một chút là có thời gian ngay ấy mà.

- Anh,... Rồi sẽ có ngày, sẽ có ai đó “nhìn ra” tác phẩm của anh.

- Em không quan tâm. Anh phải chụp hình cho nhỏ bạn em.

- Không được.

- Chỉ lần này thôi.

- Không.

Sự thương lượng “hạ màn” nhưng lại chưa có kết thúc. Tuy nhiên, chị cũng cố đưa ra lời cảnh báo: “Anh phải đồng ý sau ba ngày, nếu không...”.

Ngày thứ nhất. Chị chiêm giữ nhà ăn, phòng tắm, máy vi tính, tủ lạnh, ti vi, và cả máy nghe nhạc... Để tỏ ra “rộng lượng”, chị cho phép anh được vào phòng ngủ. Dĩ nhiên là chị cũng ngủ trên chiếc giường đó. Anh chẳng tỏ vẻ gì bận tâm, ít ra anh cũng còn một ít tiền trong ví.

Chị khẽ đưa tay lấy tấm hình. Chị như vừa muốn khóc, vừa muốn cười. Đó là một tấm hình của chị...

Ngày thứ hai. Chị quyết tâm làm một cuộc ruồng bỏ. Chị dốc hết tất cả những gì có trong ví của anh và cảnh báo lần nữa: “Hãy quyết định nhanh, nếu không anh sẽ phải nhận lãnh hậu quả...”. Lúc này thì anh có vẻ bối rối. Đêm. Trên giường. Anh năn nỉ chị hãy mau chóng kết thúc chuyện “quái quỷ” này. Chị không hề lay động. Chị đã nói là sẽ giữ lời, cho đến khi nào anh đồng ý mới thôi.

Ngày thứ ba. Đêm. Trên giường. Anh nằm quay mặt qua một phía, chị nằm quay mặt qua một phía. Anh mở lời trước:

- Chúng ta cần nói chuyện.

- Nếu không phải là về đám cưới thì thôi.

- Một chuyện rất quan trọng.

Chị im lặng.

- Chúng ta ly hôn nhé.

Chị như không tin vào tai mình.

- Anh mới gặp một cô gái.

Chị hoàn toàn giận dữ và muốn lao vào anh. Nhưng chị đã cố bình tĩnh để anh nói hết, mắt ngấn nước. Một cách rất cẩn thận, anh rút ra từ ngực mình một tấm hình.

- Cô ấy rất đẹp.

Mắt chị đầm đìa nước mắt.

- Cô ấy có một nhân cách tốt.

Tim chị như vỡ ra từng mảnh, bởi vì anh đã đặt một bóng hình khác nơi “gần trái tim anh”.

- Cô ấy nói rằng sẽ ủng hộ sự nghiệp viết lách của anh sau khi kết hôn.

Chị cảm thấy ghen với người phụ nữ đó, bởi vì cô ấy đã nói ra điều mà chị cũng đã từng nói với anh trước khi họ kết hôn.

- Cô ấy thật lòng yêu anh.

Chị ước gì có thể hét lên: “Em thì không à?”.

- Nên anh nghĩ, cô ấy sẽ không bao giờ ép anh làm những điều mà anh không muốn làm.

Sau khi nghe anh nói như vậy, chị cũng có suy nghĩ, nhưng cơn thịnh nộ vẫn không nguôi được.

- Em có muốn xem tấm hình anh đã chụp cho cô ấy không?

Chị (...) Anh đưa tấm hình trước mặt chị. Chị hất tay anh ra và tát anh một cái thật mạnh. Anh chỉ còn biết thở dài. Chị thì khóc. Anh cất tấm hình vào túi áo. Chị quấn mình vào chăn. Anh tắt đèn và nhắm mắt. Chị ngồi dậy, bật đèn. Anh ngủ rồi. Chị thì không tài nào chợp mắt nổi. Chị hối hận vì đã có thái độ không phải đối với anh. Chị khóc và nghĩ ngợi lung tung. Chị muốn đánh thức anh dậy và nói chuyện nhẹ nhàng với anh. Chị không muốn cầu gắt với anh nữa. Chị liếc nhìn vào ngực anh. Chị muốn trông xem khuôn mặt cô ấy như thế nào. Chị khẽ đưa tay lấy tấm hình. Chị như vừa muốn khóc, vừa muốn cười. Đó là một tấm hình của chị. Tấm hình mà chính anh đã chụp cho chị. Chị cúi xuống hôn vào má của anh. Anh mỉm cười. Anh chỉ giả vờ ngủ.